

[Statsministeren]

ler om forretningernes fordeling mellem ministrene.«

Professor Max Sørensen siger i sin »Statsforfatningsret«, 2. udgave, 1973, side 126, det samme, blot med lidt andre ord. Han siger: »Da kompetencen til at bestemme forretningernes fordeling mellem ministrene imidlertid er tillagt kongen ved grundlovens § 14, kan ændring af den bestående fordeling altid ske ved kongelig resolution, uanset at en lov har forudsat en given fordeling.«

Profesor Alf Ross er på linje hermed, når han i sin »Statsforfatningsret«, side 116, skriver, at bestemmelser og forudsætninger i lovgivning om, at visse anliggender henhører under et bestemt ministerium, er uden kraft over for en kongelig resolution.

Teorien på området er altså ganske samstemmende. Jeg har selv engang over for Folketinget udtrykt det således:

»Når der i et lovforslag fastsættes bestemmelser om, at et bestemt sagsområde hører under en bestemt minister, er der nærmest kun tale om en praktisk og ikke om en egentlig retlig kompetenceforskrift.«

Det er ikke første gang, vi er inde på dette spørgsmål. Jeg kan minde om behandlingen af udlændingeloven så sent som i 1983. Mod regeringens holdning stillede oppositionen – og det er da dens ret – ændringsforslag om at overføre tilsynet med udlændinge fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet. Ændringsforslaget blev nu aldrig vedtaget. Var det blevet vedtaget, havde det naturligvis været gyldigt, men loven kunne altid være blevet ændret ved kongelig resolution. I dette tilfælde blev det ikke aktuelt.

Jeg kan også minde om sagen om overførelse af jagtadministrationen. Ganske vist vedtog et folketingsflertal et beslutningsforslag om at overføre jagtadministrationen fra Landbrugsministeriet til Miljøministeriet, men som flertallet selv gjorde opmærksom på i sin betænkning, var der kun tale om et godt råd til statsministeren, og selv gode, velmente råd behøver statsministeren jo ikke at rette sig efter.

Der kunne anføres andre eksempler, men det skal jeg undlade. Jeg vil blot sige, at siden 1849 kan der ikke gives ét eneste eksempel på, at et folketingsflertal har sat sig ud over den parlamentariske skik, som ligger i, at Folketinget ikke griber direkte ind i en

regeringsleders ret til at fordele forretningerne mellem sine ministre.

Hvis et flertal i dag giver en anden minister kompetence til at udstede reglerne om grønne marker og gødnings- og sædskifteplaner, vil flertallet dermed flytte sagsområder, der direkte vedrører landbrugsdriften, bort fra Landbrugsministeriet. Det mener jeg ikke vil harmonere så godt med det store arbejde, der allerede er gjort inden for Landbrugsministeriets system på disse områder. Det er Landbrugsministeriet, der har lanceret og i sit forskningssystem videreudviklet begrebet »grønne marker«, det er Landbrugsministeriet, der allerede er godt i gang med udarbejdelsen af gødningsplaner, og det er Landbrugsministeriet, som sidste år af finansudvalget fik 22,9 mill.kr. til gennemførelse af et 4-årigt program for en forbedret gødningsanvendelse i landbruget. Dertil kommer, at gødnings- og sædskifteplaner forudsætter et meget tæt samarbejde mellem landmand og rådgivningstjeneste.

Endelig vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at Folketinget med et stort flertal så sent som den 14. maj i år vedtog loven om økologisk landbrug, der jo henlægger regeludstedelsen med hensyn til gødnings- og sædskifteplaner til landbrugsministeren.

Når Folketinget vedtager den kompetencefordeling, der er indeholdt i det foreliggende forslag, vil situationen være den ejendommelige, at landbrugsministeren har kompetencen med hensyn til at udstede regler om gødnings- og sædskifteplaner, når det drejer sig om økologisk landbrug, mens miljøministeren ville have den samme kompetence for alle andre typer af landejendomme, og det tror jeg ville betyde en upraktisk opdeling mellem forskellige ejendomsstyper. Det kan i hvert fald ikke, synes jeg, betegnes som en heldig administrativ opgavefordeling.

Jeg tror egentlig ikke, at udvalget har haft stunder til at tænke nærmere over denne sammenhæng, og det forstår jeg da udmærket.

Ydermere må jeg gøre opmærksom på, at landbrugsministeren allerede ifølge landbrugsloven har hjemmel til at udstede bekendtgørelser på disse områder. Jeg er ganske enig i, at der nu er indsat en fortræffelig bestemmelse i lovtæksten om, at miljøministeren efter forhandling med landbrugsministeren kan bestemme, at Statens Plantetilsyn,